

OSIB

Orquestra Simfònica
Illes Balears

ORQUESTRA SIMFÒNICA ILLES BALEARS

15.01.2026 | 20.00 H

AUDITORIUM DE PALMA

N. 5

Violí, Frank P.
Zimmermann
Director
Pietari Inkinen

Entrades:
Taquilles Auditorium de Palma
www.simfonicadebalears.com

M. Ravel
Ma mère l'Oye, 5 peces infantils
F. Martin
Concert per a violí i orquestra
B. Bartók
Concerto

Govern de les
Illes Balears

Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports
Agència d'Estratègia Turística

El Corte Inglés

Programa

60'

Ma mère l'Oye (La meva mare, l'Oca)

Cinq pièces enfantines (Cinc quadrets d'infants)

Maurice Ravel (1875-1937)

I. Pavane de la Belle au bois dormant

(Pavana de la Bella dormida al bosc)

II. Petit Poucet (Patufet)

III. Laideronnette, Impératrice des Pagodes

(Laideroneta, l'emperatriu dels Pagodes)

IV. Les Entretiens de la Belle et la Bête

(Els col·lotges de la Bella i la Fera)

V. Le jardin féérique (El jardí encantat)

Concert per a violi i orquestra (1950)

Frank Martin (1890-1974) *Estrena a España*

Allegro tranquillo – Allegro vivo

Andante molto moderato

Presto

20'

PAUSA

Concerto Sz.116, Béla Bartók (1881-1945)

45'

1. Introduzione, Andante non troppo – Allegro vivace

2. Giuoco dell coppie, Allegro scherzando

3. Elegia, Andante non troppo

4. Intermezzo interrotto, Allegretto

5. Finale, Pesante - Presto

Frank Peter Zimmermann, violí

Pietari Inkinen, director

Acadèmia Simfònica OSIB

Orquestra Simfònica Illes Balears

Crèdit editorial: Concert per a violi i orquestra de F. Martin, Boosey and Hawkes

Concerto per a orquestra de B. Bartók, Universal Editions

Coetanis i antagònics **J. A. Mendiola**

Maurice Ravel, Frank Martin i Bela Bartók són els coetanis protagonistes de la vetlada. Cadascun amb una peça composta dins el segle XX, amb uns estils molt diferents, gairebé antagònics. Una preclara demostració que a principis d'aquest segle els vents bufaven en totes

les direccions i, per tant, en rumbs oposats. O no tant, tot i que uns i altres sabien cap a on anaven. En el cas de Maurice Ravel, suposadament impressionista, també va espellucar, ara per dins el neoclassicisme, ara per dins l'expressionisme, sense, per descomptat, perdre de vista ni el respecte als clàssics. Versàtil, sens dubte, però sobretot perfeccionista, fins i tot a les obres que en el seu moment foren considerades menors.

Un bon exemple és aquesta Ma Mère, l'Oye, amb la qual s'inicià el concert i que va compondre en un primer moment perquè els fills dels seus amics, el matrimoni Godebsky, poguessin estudiar junts. La qüestió és que tan sols una petitesse com aquesta ha deixat empremta profunda en la història de la música. Una joguina que va tenir una metamorfosi prou polimorfa.

Basada en un recull de contes de Charles Perrault, la composició per a piano a quatre mans que va proporcionar als infants es reduïa a la peça inicial de l'obra literària original: La bella dorment, una Pavana. Dos anys després afegí quatre peces més. En Patufet, també de Perrault; Laideronnette, Impératrice des Pagodes, de la comtessa d'Aulnoy; Converses de la Bella i la Bèstia, una de les múltiples versions de la història que va recollir Jeanne-Marie Le Prince de Beaumont per a l'ocasió, i finalment El jardí encantat.

De la versió pianística va passar a l'adaptació per a orquestra, que és la que avui podem escoltar; més endavant, l'obra va esdevenir un ballet. Una exhibició de Ravel pel que fa a l'orquestració, de la que era mestre de mestres. A un ritme pausat i moderat les dues primeres, les melodies orientals sonen a la tercera, mentre que a La Bella i la Bèstia es manifesta un ritme de vals delicat i molt acurat, que rubrica amb la no menys famosa història de La bella dorment amb exquisida delicadesa.

La peça central de la vetlada correspon al Concert per a violí i orquestra, de Frank Martin. Una miscel·lània impecable, en què podem trobar alguns trets del dodecafonisme amb certes gotes d'impressionisme a ritme de jazz. Una narració que, com les anteriors, prové de la literatura fantàstica, però en aquest cas, ni més ni menys que de La tempesta de Shakespeare, que fa que un inici màgic de la composició, un Allegro tranquilo, d'alguna manera entronqui amb les anteriors peces de Ravel.

Un concert que no s'interpreta habitualment, tot i ser un dels més enregistrats del compositor suís. Una translació delicada dels conceptes clàssics a la contemporaneïtat més incondicional.

L'esmentat Allegro comença amb un tutti absolutament transparent i farcit de contrastos, que arribà al moment cabdal amb la cruenta cadenza del violí, tot conduint la història d'Ariel a l'illa de Pròsper vers una coda profunda. El segon moviment, Andante molto moderato, és una passacaglia ombrívola, amb el personatge d'Ariel sempre distant, sempre misteriós (com al final del primer moviment i al principi d'aquest segon), amb el violí solista com a gran protagonista de la narració i una orquestració idònia i talentosa. Però, sens dubte, el més sorprenent de la composició és el Presto final: el penediment, de textures molt fràgils, però intenses alhora, que van arreplegant impuls fins a un final amb un tutti immens i poderós.

Serge Koussevitzky, a més de ser el director encarregat d'estrenar el Concert per a orquestra del compositor hongarès Bela Bartók al Symphony Hall de Boston, també va ser qui va fer-li l'encàrrec de la peça, en memòria de la seva esposa. No només li va agradar, sinó que la va descriure com "l'obra orquestral més important dels darrers vint-i-cinc anys", incloent-hi les del seu admirat Xostakóvitx.

Una partitura que, d'alguna manera, fa un repàs a l'existència del compositor a qui havien diagnosticat una leucèmia que el duria a la tomba dos anys després. La va escriure en poc més de dos mesos, incorporant tot un seguit de característiques poc habituals, com és ara que consti de cinc moviments; o que el segon sigui com un malabarisme musical, en què els instruments intervenen de dos en dos (ara els fagots, ara els clarinets, ara els oboès...), en un Giuoco della coppie, de manera brillant, si no virtuosa; o que cada grup d'instruments assoleixi el rol de solista; o que la partitura tingui una estructura capicua, palindròmica. Senzillament, una inabastable obra mestra.

Coetáneos y antagónicos **J. A. Mendiola**

Maurice Ravel, Frank Martin y Béla Bartók son los coetáneos protagonistas de la velada. Cada uno con una pieza compuesta dentro del siglo XX, en estilos muy diferentes, casi antagónicos, en una preclara demostración de que, a principios de dicho siglo, los vientos

soplaban en todas direcciones y, por ello, con rumbos opuestos. O no tanto, aunque unos y otros sabían hacia dónde se dirigían. En el caso de Maurice Ravel, supuestamente impresionista, hizo paradas también en el neoclasicismo y el expresionismo, sin por perder de vista ni dejar de respetar a los clásicos. Versátil, sin duda, pero sobre todo perfeccionista, incluso en las obras que en su momento se consideraron menores.

Buen ejemplo es esta *Ma Mère, l'Oye*, con la que se inicia el concierto, y que compuso en un primer momento para que los hijos de sus amigos (el matrimonio Godebsky) pudieran estudiar juntos. El caso es que una *petitesse* imprimió una profunda huella en la historia de la música. Un juguete que sufrió toda una metamorfosis.

Basada en una antología de cuentos de Charles Perrault, la composición para piano a cuatro manos que Ravel proporcionó a los niños se reducía a la pieza inicial de la obra literaria original: *Pavana de la Bella durmiente*. Dos años más tarde, le añadió otras cuatro piezas: *Pulgarcito*, también de Perrault; *Laideronnette*, *Impératrice des Pagodes*, de la condesa de Aulnoy; *Conversación entre la Bella y la Bestia*, una de las múltiples versiones de la historia que recogió Jeanne-Marie Le Prince de Beaumont para la ocasión; y, finalmente, *El jardín encantado*.

De la versión pianística, pasó por una adaptación para orquesta, que es la que escucharemos hoy; y, más tarde, la obra se convirtió en un balé. Una exhibición de Ravel en cuanto a orquestación, de la que fue maestro de maestros. Las dos primeras, a ritmo pausado y moderado; melodías orientales en la tercera; mientras que *La Bella y la Bestia* se manifiestan a ritmo de un vals delicado y muy acurado, que rubrica la no menos famosa historia de *La bella durmiente* con exquisita delicadeza.

La pieza central de la velada corresponde al *Concierto para violín y orquesta* de Frank Martin. Una impecable miscelánea, en la que encontramos rasgos del dodecafonismo, con gotas de impresionismo a ritmo de jazz. Una narración que, al igual que las anteriores, proviene de la literatura fantástica (aunque en este caso ni más ni menos que de *La tempestad* de Shakespeare), y logra que un inicio mágico de la composición (*Allegro tranquilo*) conecte de algún modo con las piezas anteriores de Ravel.

Un concierto que no se interpreta habitualmente, aun siendo uno de los más grabados del compositor suizo. Una translación delicada de los conceptos clásicos a la contemporaneidad más incondicional.

El Allegro que hemos mencionado, comienza con un tutti absolutamente transparente y lleno de contrastes, que llega al momento culminante con la cadenza cruenta del violín, conduciendo la historia de Ariel en la isla de Próspero, y hasta una coda profunda. El segundo movimiento, Andante molto moderato, es un passacaglia sombrío, con el personaje de Ariel siempre distante, siempre misterioso (como en el final del primer movimiento y al inicio del segundo); con el violín solista protagonizando la narración, y una orquestación adecuada y talentosa. Pero, sin duda, lo más sorprendente de la composición es el Presto final: el arrepentimiento, de texturas muy frágiles, al tiempo que intensas, que van cogiendo impulso hasta un inmenso y poderoso tutti.

Serge Koussevitzky, además de ser el director encargado de estrenar el Concierto para orquesta del compositor húngaro Béla Bartók, en el Symphony Hall de Boston, fue también quien encargó la pieza, en memoria de su esposa. No solamente le agradó el concierto, sino que lo describió como “la obra orquestal más importante de los últimos veinticinco años”, incluso teniendo en cuenta las de su admirado Shostakóvich.

Una partitura que, en cierto modo, repasa la existencia del compositor a quien diagnosticaron una leucemia que lo llevaría a la tumba dos años después. La escribió en poco más de dos meses, incorporando una serie de características nada habituales, como los cinco movimientos; o el hecho de que el segundo sea una suerte de malabarismo musical, en el que los instrumentos intervienen en pares (ahora fagots, ahora clarinetes, ahora oboes...), en un Giuoco della coppie brillante, si no virtuoso; o que cada grupo de instrumentos asuma el rol de solistas, o que la partitura tenga una estructura capicúa, palindrómica. Sencillamente, una obra maestra inefable.

Contemporary and antagonistic **J. A. Mendiola**

Maurice Ravel, Frank Martin, and Béla Bartók are the contemporary protagonists of the evening. Each with a piece composed within the twentieth century, though in very different styles, almost antagonistic. An illustrious proof

that the beginning of that century was blowing with winds from every direction and, therefore, towards opposed paths. Or maybe not so much, since they all knew where they were headed. In the case of Maurice Ravel, supposedly an Impressionist, he would briefly stop by the Neoclassicism and Expressionism, without losing sight or respect for the classics. Versatile, undoubtedly, but a perfectionist above all things, even in works that were considered minor back then.

A good example is tonight's *Ma Mère, l'Oye*, opening the programme, which he composed so that the children of his friends, the Codebsky's, would be able to study together. A *petitesse* like this has left a profound footprint in the history of Music. An entertainment that suffered quite a polymorphous metamorphose. Based on the fairy tales by Charles Perrault, the piano composition for four hands which Ravel delivered to those children comprised only the initial piece of the original fiction work: *Pavane of Sleeping Beauty*. Two years later, he added four more pieces: *Little Thumb*, also by Perrault; *Laideronnette*, *Impératrice des Pagodes*, by Madame d'Aulnoy; *Conversation of Beauty and the Beast*, one of the multiple versions of the story retold by Jeanne-Marie Le Prince de Beaumont for the occasion; and, finally, *The Fairy Garden*.

From the piano version, it was adapted for an orchestra (in the one we are going to listen to tonight); and, eventually, the piece became a ballet. A display of Ravel's orchestration skills, which were masterful. The first two have a paused, moderated beat; oriental melodies sound in the third; while *Beauty and the Beast* comes waltzing delicately, accurately; and it all concludes exquisitely with the equally famous story of *The Sleeping Beauty*.

The central piece this evening is Frank Martin's *Concerto for violin and Orchestra*. An impeccable miscellanea, featuring traits of dodecaphony and drops of jazzy Impressionism. Like in the previous piece, the narrative comes from a work of fiction (here from no less than Shakespeare's *The Tempest*), magically opening the composition with an *Allegro Tranquillo*, which somehow links to Ravel's compositions. Despite being seldom interpreted, this concert is one of the most recorded by the Swiss composer. A delicate passage from Classical concepts to the most unconditional contemporaneity.

The before mentioned Allegro begins with a crystal-clear tutti, filled with contrast, and building to the peak moment through the violin's harsh cadenza; while leading the story of Ariel on the island of Prospero towards a deep coda. The second movement, Andante molto moderato, is a shady passacaglia, with Ariel always distant, mysterious (like at the end of the first movement and the beginning of this one); with the soloist violin as a narrator and an adequate, talented orchestration. Nevertheless, the most surprising act in this composition is the Presto final: the repentance, of very fragile as well as intense textures, gathers drive until reaching an immense, powerful tutti at the end.

Serge Koussevitzky conducted the première of the Concerto for Orchestra by Béla Bartók at Symphony Hall, Boston; he had commissioned the piece to the Hungarian composer in the memory of his late wife. Not only did he like the concert, but he described it as "the most important orchestral work of the last twenty-five years" (and this period included pieces from his highly admired Shostakovich).

The score somehow reviews the life of Bartók, who had just been diagnosed with leukaemia and would pass away soon after. It took him only a little more than two months to write it, incorporating a series of rare characteristics, such as the structure in five movements; or the fact that the second is a musical juggling of sorts, where instruments appear in pairs (now bassoons, now clarinets, now oboes...) and create a brilliant, or should we say virtuous, *Giuoco della coppie*, in which each group of instruments becomes a soloist; or the score having a reversible structure, palindromic. Honestly, an unattainable masterpiece.

Frank Peter Zimmermann

violí

Frank Peter Zimmermann

violí

Frank Peter Zimmermann és àmpliament reconegut com un dels violinistes més destacats de la seva generació, i lloat per una musicalitat generosa, excel·lència tècnica i ment brillant. D'ençà de més de quatre dècades, ha col·laborat amb les principals orquestres d'arreu del món i amb directors de renom. La seva extensa agenda de concerts el porta a les sales i festivals internacionals de música més importants d'Europa, els Estats Units, l'Àsia, l'Amèrica Llatina i Austràlia.

D'entre els esdeveniments per a 2025/26, destaquen actuacions amb la Filharmònica de Berlín, la Boston Symphony Orchestra i l'Orquestra de París, totes sota la batuta de Dima Slobodeniouk; una residència a París amb l'Orchestre National i l'Orquestra Filharmònica de Radio France, juntament amb Cristian Măcelaru i Alain Altinoglu; col·laboracions amb l'Orquestra Estatal Saxona de Dresden i Daniele Gatti, l'Orquestra Reial del Concertgebouw i Rafael Payare, Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera i Alain Altinoglu, Orquestra Simfònica de Viena i Robert Trevino, Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig i Alan Gilbert, Filarmonica della Scala i Daniele Gatti, Orchestre de la Suisse Romande i Eun Sun Kim, i la Royal Stockholm Philharmonic Orchestra amb Anja Bihlmaier. També participarà en actuacions a la Xina, amb les orquestres de Beijing, Shanghai, Canton i Hong Kong, dirigit per Long Yu.

Amb el pianista Dmytro Choni, oferirà recitals a París, Londres, Amsterdam i Viena, entre altres ciutats.

Durant la seva carrera, Zimmermann ha desenvolupat una discografia impressionant, amb segells com BIS Records, Warner Classics, Sony Classical, hänssler CLASSIC, Ondine, Decca, Teldec Classics i ECM Records. Ha enregistrat pràcticament tot el repertori de concert més destacat, des de Bach fins a Ligeti, així com el repertori per a recital. Molts d'aquests discs, que la crítica ha aplaudit, han rebut guardons prestigiosos i reconeixements en l'àmbit mundial.

Recentment, ha publicat el Concert per a violí de Stravinsky, amb la Suite concertant de Martinů i les Rapsòdies núm.1 i núm.2 de Bartók, amb l'Orquestra Simfònica de Bamberg i Jakub Hrůša (BIS); les sonates i partites completes de J.S. Bach (BIS); i les sonates completes per a piano i violí de Beethoven, amb Martin Helmchen (BIS).

Ha rebut premis i distincions, entre els quals destaquen el Premi de la Accademia Musicale Chigiana (Siena, 1990), el "Rheinischer Kulturpreis" (1994), el "Musikpreis" de Duisburg (2002), la "Bundesverdienstkreuz 1. Klasse der Bundesrepublik Deutschland" (2008) i el "Paul-Hindemith-Preis der Stadt Hanau" (2010).

L'any 2010, va fundar el Trio Zimmermann, amb el violista Antoine Tamestit i el violoncel·lista Christian Poltéra, que va estar actiu més d'una dècada als principals centres i festivals musicals d'Europa. BIS Records els va publicar enregistraments molt lloats d'obres per a trio de corda de J.S. Bach, Beethoven, Mozart, Schubert, Schoenberg i Hindemith.

Zimmermann ha fet estrenes internacionals d'obres com el Concert per a violí núm. 2 de Magnus Lindberg, el Concert per a violí en sourdine de Matthias Pintscher, el Concert per a violí "The Lost Art of Letter Writing" de Brett Dean, i el Concert per a violí núm. 3 "Juggler in Paradise", d'Augusta Read Thomas.

Nascut l'any 1965 a Duisburg, Alemanya, començà a tocar el violí a cinc anys, i oferí el primer concert amb orquestra als deu. Estudià amb Valery Gradov, Saschko Gawriloff i Herman Krebbers.

Frank Peter Zimmermann toca el violí "Lady Inchiquin" (1711) d'Antonio Stradivari, facilitat generosament per la Kunstsammlung Nordrhein-Westfalen, Düsseldorf, "Kunst im Landesbesitz".

Frank Peter Zimmermann

violín

esp

Frank Peter Zimmermann es extensamente reconocido como uno de los violinistas más destacados de su generación, elogiado por su musicalidad generosa, su excelencia técnica y su mente brillante. Desde hace más de cuatro décadas, ha colaborado con las principales orquestas del mundo y directores destacados. Su amplia agenda de conciertos lo llevan a las salas más importantes y a festivales internacionales de música en Europa, Estados Unidos, Asia, Sudamérica y Australia.

Entre los eventos destacados de las temporadas 2025 y 2026 figuran actuaciones con la Filarmónica de Berlín, Boston Symphony Orchestra y Orquesta de París, todas bajo la dirección de Dima Slobodeniouk; una residencia en París con la Orchestre National y Orquesta Filarmónica de Radio Francia junto a Cristian Măcelaru y Alain Altinoglu; colaboraciones con la Orquesta Estatal Sajona de Dresde y Daniele Gatti, la Orquesta Real del Concertgebouw y Rafael Payare, Orquesta Sinfónica de la Radio de Baviera y Alain Altinoglu, Orquesta Sinfónica de Viena y Robert Trevino, Orquesta de la Gewandhaus de Leipzig y Alan Gilbert, Filarmonica della Scala y Daniele Gatti, Orchestre de la Suisse Romande y Eun Sun Kim, y Royal Stockholm Philharmonic Orchestra con Anja Bihlmaier. También participará en actuaciones en China con las orquestas de Beijing, Shanghái, Cantón y Hong Kong bajo la batuta de Long Yu.

Junto al pianista Dmytro Choni ofrecerá recitales en París, Londres, Ámsterdam, Viena, entre otras ciudades.

A lo largo de su carrera, el Sr. Zimmermann ha desarrollado una discografía impresionante con sellos como BIS Records, Warner Classics, Sony Classical, Hänssler CLASSIC, Ondine, Decca, Teldec Classics y ECM Records. Ha grabado prácticamente todo el repertorio de concierto más destacado, desde Bach hasta Ligeti, así como repertorio para recital. Muchas de estas grabaciones, muy elogiadas por la crítica, han recibido premios prestigiosos y reconocimientos a nivel mundial.

Sus lanzamientos más recientes incluyen el Concierto para violín de Stravinsky, junto a la Suite concertante de Martinů y las Rapsodias nº 1 y nº 2 de Bartók, con la Orquesta Sinfónica de Bamberg y Jakub Hrůša (BIS); las sonatas y partitas completas de J.S. Bach (BIS); y las sonatas completas para piano y violín de Beethoven con Martin Helmchen (BIS).

Ha obtenido varios premios y distinciones, entre ellos el “Premio de la Accademia Musicale Chigiana, Siena” (1990), el “Rheinischer Kulturpreis” (1994), el “Musikpreis” de la ciudad de Duisburgo (2002), la “Bundesverdienstkreuz 1. Klasse der Bundesrepublik Deutschland” (2008) y el “Paul-Hindemith-Preis der Stadt Hanau” (2010).

En 2010 fundó el Trio Zimmermann junto al violista Antoine Tamestit y el violonchelista Christian Poltéra; el trío actuó durante más de una década en los principales centros y festivales musicales de Europa. BIS Records ha publicado grabaciones aclamadas de obras para trío de cuerdas de J.S. Bach, Beethoven, Mozart, Schubert, Schoenberg y Hindemith.

El Sr. Zimmermann ha realizado estrenos internacionales de obras como el Concierto para violín n.º 2 de Magnus Lindberg, el Concierto para violín en *sourdine* de Matthias Pintscher, el Concierto para violín *The Lost Art of Letter Writing* de Brett Dean y el Concierto para violín n.º 3 *Juggler in Paradise* de Augusta Read Thomas.

Nacido en 1965 en Duisburgo, Alemania, comenzó a tocar el violín a los 5 años y ofreció su primer concierto con orquesta a los 10. Estudió con Valery Gradov, Saschko Gawriloff y Herman Krebbers.

Frank Peter Zimmermann toca el violín “Lady Inchiquin” (1711) de Antonio Stradivari, facilitado generosamente por la Kunstsammlung Nordrhein-Westfalen, Düsseldorf, “Kunst im Landesbesitz”.

Frank Peter Zimmermann

violin

eng

Frank Peter Zimmermann is widely recognised as one of the foremost violinists of his generation, praised for his selfless musicality, his technical brilliance and keen intelligence. For more than four decades he has been working with the world's major orchestras and renowned conductors. His many concert engagements take him to all important concert venues and international music festivals in Europe, the United States, Asia, South America and Australia. Highlights in 2025 and 2026 include appearances with the Berliner Philharmoniker, Boston Symphony Orchestra and Orchestre de Paris all conducted by Dima Slobodeniouk, a Paris residency with both the Orchestre National and Orchestre Philharmonique de France with Cristian Măcelaru and Alain Altinoglu, Staatskapelle Dresden and Daniele Gatti, Royal Concertgebouw Orchestra and Rafael Payare, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks and Alain Altinoglu, Wiener Symphoniker and Robert Trevino, Gewandhausorchester Leipzig and Alan Gilbert, Filarmonica della Scala and Daniele Gatti, Orchestre de la Suisse Romande and Eun Sun Kim, Royal Stockholm Philharmonic Orchestra and Anja Bihlmaier, as well as performances in China with the orchestras in Beijing, Shanghai, Guangzhou and Hong Kong with Long Yu.

Together with pianist Dmytro Choni he gives recitals in, among others, Paris, London, Amsterdam and Vienna.

Over the years Mr. Zimmermann has built up an impressive discography for BIS Records, Warner Classics, Sony Classical, Hänssler CLASSIC, Ondine, Decca, Teldec Classics and ECM Records. He has recorded virtually all major concerto repertoire, ranging from Bach to Ligeti, as well as recital repertoire. Many of these highly acclaimed recordings have received prestigious awards and prizes worldwide.

Most recent releases include the Stravinsky violin concerto, coupled with Martinů's Suite concertante and Bartók's Rhapsodies nos. 1 and 2 with the Bamberger Symphoniker and Jakub Hrůša (BIS), the complete sonatas and partitas by J.S. Bach (BIS) and the complete sonatas for piano and violin by Beethoven with Martin Helmchen (BIS).

He received numerous special prizes and honours, among which the "Premio del Accademia Musicale Chigiana, Siena" (1990), the "Rheinischer Kulturpreis" (1994), the "Musikpreis" of the city of Duisburg (2002), the "Bundesverdienstkreuz 1. Klasse der Bundesrepublik Deutschland" (2008) and the "Paul-Hindemith-Preis der Stadt Hanau" (2010).

In 2010 he founded the Trio Zimmermann with viola player Antoine Tamestit and cellist Christian Poltéra; the trio performed in all major music centres and festivals in Europe for well over a decade. BIS Records released award-winning CD recordings of works for string trio by J.S. Bach, Beethoven, Mozart, Schubert, Schoenberg and Hindemith.

Mr. Zimmermann has given world premieres of Magnus Lindberg's violin concerto no. 2, Matthias Pintscher's violin concerto "en sourdine", Brett Dean's violin concerto "The Lost Art of Letter Writing" and of Augusta Read Thomas' violin concerto no. 3 "Juggler in Paradise".

Born in 1965 in Duisburg, Germany, he started playing the violin when he was 5 years old, giving his first concert with orchestra at the age of 10. He studied with Valery Gradov, Saschko Gawriloff and Herman Krebbers.

Frank Peter Zimmermann plays on the 1711 Antonio Stradivari violin "Lady Inchiquin", which is kindly provided by the Kunstsammlung Nordrhein-Westfalen, Düsseldorf, "Kunst im Landesbesitz".

Pietari Inkinen

director

Pietari Inkinen

director

El director finlandès Pietari Inkinen és una de les figures més destacades de la seva generació. Aclamat per una “visió en gran” i una tècnica excepcional, ha assolit el reconeixement internacional i ha dirigit orquestres de renom, com l'Orquestra Reial Concertgebouw, Orquestra del Festival de Budapest, Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera, Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig, Accademia Nazionale di Santa Cecilia, Orquestra Filharmònica de Radio France, Sidney Symphony Orchestra (SSO), Filharmònica de Los Angeles i l'Orquestra de Cleveland. L'abril de 2025, va debutar amb gran èxit al National Centre for the Performing Arts (NCPA) de Pequín, dirigint *La valquíria* en una nova producció de Davide Livermore.

La música de Richard Wagner té un paper fonamental en la trajectòria artística de Pietari Inkinen. El 2023, va dirigir la nova producció del cicle d'òperes *L'anell del Nibelung*, al Festival de Bayreuth, amb dramaturgia de Valentin Schwarz. L'estiu del 2021, va dirigir *La valquíria*, en la producció de Hermann Nitsch, que també es va presentar al Festival de Bayreuth (també conegut com a “Green Hill”, en referència al turó verd on se celebra). Les seves aclamades interpretacions del cicle *L'anell del Nibelung*, a Opera Australia els anys 2013 i 2016 van merèixer-li el Helpmann Award 2014 per a la “Millor Direcció Musical”, i el Green Room Award 2016 per al “Millor Director d'Òpera”. El 2014, fou guardonat amb el Premi Franco Abbiati de l'Associació Nacional de Crítics Musicals (ANCM) d'Itàlia, per *L'or del Rin* al Teatro Massimo de Palermo. Els seus compromisos operístics l'han portat igualment a l'Òpera Nacional de Finlàndia, Théâtre de la Monnaie, Staatsoper Unter den Linden, Teatre Nacional de Múnic i a l'Òpera Semper de Dresden, on va triomfar amb una nova producció d'Eugene Onegin.

Ha sigut el director titular de la Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken Kaiserslautern fins al final de la temporada 2024/25. Anteriorment, fou director titular de l'Orquestra Filharmònica del Japó, l'Orquestra Simfònica de Praga, l'Orquestra Simfònica de la KBS de Seül i de la Ludwigsburger Schlossfestspiele. Durant l'etapa com a director musical de l'Orquestra Simfònica de Nova Zelanda, va enregistrar les simfonies completes de Sibelius per al segell Naxos. Una altra sèrie dedicada a Sibelius, en directe des de Suntory Hall, fou enregistrada amb l'Orquestra Filharmònica del Japó. En col·laboració amb Deutsche Radio Philharmonie, Inkinen ha completat recentment un projecte discogràfic amb una tria de simfonies de Dvořák i Prokófiev (SWRmusic/Naxos).

L'obra i el recorregut artístic d'Inkinen foren objecte del documental “Ein Taktstock und ein Reisepass – Pietari Inkinen Dirigent (2023)”, dirigit per Sven Rech. A banda de la seva carrera com a director, Pietari Inkinen destaca com a violinista. Estudià amb Zakhar Bron a l'Acadèmia de Música de Colònia, abans de continuar els estudis de direcció a l'Acadèmia Sibelius de Hèlsinki.

Pietari Inkinen

director

esp

El director finlandés Pietari Inkinen es una de las figuras más destacadas de su generación. Muy aclamado por su “visión a lo grande” y su técnica excepcional, ha alcanzado un reconocimiento internacional y ha dirigido orquestas reconocidas como la Orquesta Real del Concertgebouw, Orquesta del Festival de Budapest, Orquesta Sinfónica de la Radio de Baviera, Orquesta de la Gewandhaus de Leipzig, Accademia Nazionale di Santa Cecilia, Orquesta Filarmónica de Radio Francia, Sidney Symphony Orchestra (SSO), Filarmónica de los Ángeles y Orquesta de Cleveland. En abril de 2025, debutó con gran éxito en el National Centre for the Performing Arts (NCPA) de Pekín, dirigiendo La valquiria en una nueva producción de Davide Livermore.

La música de Richard Wagner tiene un papel fundamental en la trayectoria artística de Pietari Inkinen. En 2023, dirigió la nueva producción del ciclo de óperas El Anillo del Nibelungo, en el Festival de Bayreuth, con puesta en escena de Valentin Schwarz. En verano de 2021 dirigió La valquiria, en la producción de Hermann Nitsch. Esta se presentó de igual manera en el Festival de Bayreuth, también conocido como “Green Hill”, en referencia a la colina verde donde se celebra. Sus aclamadas interpretaciones del ciclo El Anillo del Nibelungo en Opera Australia en 2013 y 2016 le otorgaron el Helpmann Award 2014 a Mejor Dirección Musical y el Green Room Award 2016 a Mejor Director de Ópera. En 2014, fue galardonado con el Premio Franco Abbiati de la Asociación Nacional de Críticos Musicales (ANCM) de Italia por El oro del Rin en el Teatro Massimo de Palermo. Los compromisos de ópera de Inkinen también le han llevado a la Ópera Nacional de Finlandia, Théâtre de la Monnaie, Staatsoper Unter den Linden, Teatro Nacional de Múnich y Ópera Semper de Dresde, donde tuvo gran éxito con una nueva producción de Eugene Onegin.

Fue Director Titular de la Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken Kaiserslautern hasta el final de la temporada 2024/25. Anteriormente, fue también Director Titular de la Orquesta Filarmónica de Japón, Orquesta Sinfónica de Praga, Orquesta Sinfónica de la KBS de Seúl y la Ludwigsburger Schlossfestspiele. Durante su etapa como Director Musical de Orquesta Sinfónica de Nueva Zelanda, grabó las sinfonías completas de Sibelius para el sello Naxos. Otra serie dedicada a Sibelius, en directo desde Suntory Hall, fue grabada con la Orquesta Filarmónica de Japón. En colaboración con Deutsche Radio Philharmonie, Inkinen ha completado recientemente un proyecto discográfico con sinfonías escogidas de Dvořák y Prokófiev (SWRmusic/Naxos).

La obra y trayectoria artística de Inkinen fueron objeto del documental “Ein Taktstock und ein Reisepass – Pietari Inkinen Dirigent (2023)”, dirigido por Sven Rech. Además de su carrera como director, Pietari Inkinen es un destacado violinista. Estudió con Zakhar Bron en la Academia de Música de Colonia, antes de continuar sus estudios de dirección en la Academia Sibelius de Helsinki.

Pietari Inkinen

conductor

eng

Finnish conductor Pietari Inkinen is one of the leading conductors of his generation. Highly acclaimed for his “thinking on a grand scale” and exceptional technique, he has gained an international recognition and has conducted major orchestras such as the Royal Concertgebouw Orchestra, Budapest Festival Orchestra, Bavarian Radio Symphony Orchestra, Gewandhausorchester Leipzig, Accademia Nazionale di Santa Cecilia, Orchestre Philharmonique de Radio France, Sydney Symphony, Los Angeles Philharmonic, and the Cleveland Orchestra. In April 2025, he made a highly successful debut at the National Centre for the Performing Arts (NCPA) in Beijing, conducting *Die Walküre* in a new production by Davide Livermore.

The music of Richard Wagner holds a central place in Pietari Inkinen’s artistic work. In 2023, he led the new production of *Der Ring des Nibelungen* at the Bayreuth Festival (directed by Valentin Schwarz). In the summer of 2021, he conducted Hermann Nitsch’s production of the *Walküre* at the Green Hill. His acclaimed performances of the Ring cycle at Opera Australia in 2013 and 2016 earned him the 2014 Helpmann Award for Best Musical Direction and the 2016 Green Room Award for Best Opera Conductor. In 2014, he won the Franco Abbiati Prize from the Italian Association of Music Critics for the *Rheingold* at Teatro Massimo in Palermo.

Inkinen’s operatic engagements have also taken him to the Finnish National Opera, Théâtre de la Monnaie, Staatsoper Unter den Linden, Bayerische Staatsoper, and to Semperoper Dresden, where he conducted a highly successful new production of *Eugene Onegin*.

Pietari Inkinen served as Chief Conductor of the Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken Kaiserslautern until the end of the 2024/25 season. Previously, he held chief positions with the Japan Philharmonic Orchestra, Prague Symphony Orchestra, KBS Symphony Orchestra in Seoul, and the Ludwigsburg Festival Orchestra. During his tenure as Music Director of the New Zealand Symphony Orchestra, he recorded the complete Sibelius symphonies for Naxos. Another Sibelius cycle, live from Suntory Hall, was recorded with the Japan Philharmonic Orchestra. With the Deutsche Radio Philharmonie, Inkinen recently completed recording project featuring selected symphonies by Dvořák and Prokofiev (SWRmusic/Naxos).

Inkinen’s work and artistic path has been the subject of a 2023 documentary directed by Sven Rech, “Ein Taktstock und ein Reisepass -Pietari Inkinen Dirigent.” In addition to his conducting career, Pietari Inkinen is also an accomplished violinist. He studied with Zakhar Bron at the Cologne Music Academy before continuing his conducting studies at the Sibelius Academy in Helsinki.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

cat

L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditori de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'Arxiduc (2022) d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol “Sonam per Tu” durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.

Premis, distincions:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
- VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
- Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

esp

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consell de Mallorca. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera L'Arxiduc (2022) de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título "Sonam per Tu" durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.

Premios, distinciones:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
- VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
- Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

eng

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca.

Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014. Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l'Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, L'Arxiduc (2022), with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva. Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Marc Nogués
Cristina Sánchez de las Matas
Bernat Martí
Joel Doraci

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Beth Super
Francisco Sard
Ariadna Ferrer
Marga Navarro
Iñaki Crespo
Àngel Campos

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Hanga Zsofia Fehér
Clara Mascaró
Raquel Cobo
Borja Ruano

VIOLONCELS

Antonio Gervilla, ajudant de solista
Felipe Temes
Llorenç Rosal
Lucrecia Garrigues
Adrián López

CONTRABAIXOS

Adrián Matas, solista
Eudald Ribas, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Claudia Sánchez, ajudant de solista

CLARINETS

Pablo Tirado, solista
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de solista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Vicente M. Cascales, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

Sabela Castro, solista

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

COL.LABORADORS

Judit Aguiló, violí
Rosar Ramos, violoncel
Mar Ripoll, contrabaix
Pere Caselles, fagot
Diego Saenz, percussió
Valentina Casades, arpa
Rafael González, piano - celesta

ACADÈMIA SIMFÒNICA

Rocio Miñana, violí I
Jaime Arsenio Gómez, violí I
Anna Sylvia Rowland, violins II
Iago Castell, violins II
María Belén Báez, viola
Marc Cladera, viola
Roberto Gil, violoncels
Henrique Dias, violoncels
Eric Pelegrí, contrabaix
Sergio Gómez, contrabaix

GERÈNCIA

Cristina Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Margalida Gomila, cap d'administració
Gala Martin Riva, cap de producció (interí)
Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical
Maria del Mar Furió, serveis artístics
Juan Ramon Garcia, faristoler
Aina Gayart, auxiliar
Francisca Pallicer, auxiliar
Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts
María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme, Cultura i Esports
Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports
Bartomeu Riera, director adjunt IEB
Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

Govern de les Illes Balears
Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

**Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports**
Fundació Orquestra Simfònica

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

**Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports**
Agència d'Estratègia Turística

